

introit: 1 Petr 3; 8 - 9

píseň: 627

1.čtení: Mar 10; 13 - 16

píseň: 541

oznámení:

Milí bratři a sestry, dovolte mi, abych v úvodu dnešní bohoslužby mezi námi přivítal rodiče malého Samuele Petříka Eriku a Richarda, kteří dnes přinesli svého syna Samuele do tohoto chrámu k požehnání. Maminka Erika pochází ze Slovenska, z Trebišova, kde navštěvovala reformovaný křesťanský sbor ve Velkéj Třni. Po přestěhování na Moravu, když se Eric a Richardovi narodil syn, pocítili touhu svěřit ho také do Boží péče a ochrany. Proto se na doporučení Eriččiny sestry, která začala navštěvovat naše bohoslužby, rozhodla a po vzájemné dohodě dnes přišli i s otcem malého Samuele na dnešní bohoslužby.

Milí rodiče, jméno Samuel má v sobě obsaženo Boží jméno, znamená: „**Hospodin vyslyšel**“. Dítě je Boží dar, který nám Pán Bůh svěruje do naší péče, jako potvrzení že vyslychá naše prosby. Dítě nepřichází na svět pouze z našeho rozhodnutí. O tom by mohly vyprávět mnohé maminky, které jsou nešťastné z toho, že nemohou zplodit potomka. Vám ho ale Pán Bůh daroval a s ním také velikou zodpovědnost za jeho výchovu. Aby mohl váš chlapec zdárně vyrůstat, k tomu nepotřebuje mít všechno, na co si vzpomene, dokonce bych řekl, že dnes je mnohem prospěšnější, když mu občas také něco chybí. Hodně potom záleží na rodičích, jestli ho naučí vážit si všeho co dostává, včetně vás samotných. K tomu ale potřebuje, aby měl ve vás příklad, kterého by si mohl vážit. Věřím, že to, že jste dnes přinesli svého syna před Boží tvář, je výrazem vaší touhy být mu dobrými rodiči a zajistit mu všechno potřebné k jeho zdárnému vývoji ve všech oblastech – tělesných, duševních i duchovních. Jestli by něco nemělo vašemu chlapci chybět, tak je to Boží požehnání.

Proto se dnes chceme za něj a také za vás společně pomodlit. To slovo „požehnání“ znamená „dobrořečení“. Požehnání kdysi v dávných dobách udělovali zejména svým prvorozeným také otcové. Když kdysi Izákův syn Ezau prodal své právo prvorozeného, přišel tím o otcovo požehnání a později toho hořce litoval. Požehnání si děti od svých rodičů velmi vážily. Chci vás povzbudit milí rodiče, abyste svému synu a dá -li Pán i dalším dětem často žehnali a dobře o nich mluvili – dobrořečili jim. Není nic horšího, než, když některé děti slyší od svých rodičů, často od útlého dětství jen nadávky. To je, jako by na své děti svolávali prokletí. Nás ale Pán Bůh povolává k tomu, abychom svým dětem žehnali. „**Neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání**“ (1 Petr 3;9).

O požehnání je také řečeno ve druhém přikázání, že na rozdíl od prokletí, které trvá až do třetího až čtvrtého pokolení, požehnání prokazuje Pán Bůh tisícům pokolení u těch kteří ho milují, a jeho přikázání zachovávají. Chcete-li tedy, aby vašemu Samuelkovi i vám Pán Bůh po celý život žehnal, držte se ve svém životě Boží lásky a Božího slova – Bible. Prosím přistupte nyní sem dopředu. Prosím shromáždění aby povstalo

Modlitba za Samuele a jeho rodiče

Požehnání

chvály: 681

2. čtení: Mat 20; 17 – 28

„Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ Mar 10;45

Pán Ježíš kráčí do Jeruzaléma, je to jeho poslední cesta, upozorňuje na to i své učedníky, bere si je stranou a cestou jim zjevuje velké tajemství. Je to už třetí předpověď jeho utrpení a smrti a to velmi jasná a zřetelná. Boží Syn bude vydán velekněžím a zákoníkům a ti ho odsoudí na smrt. Bude to znamenat velké potupení, mnozí se mu budou posmívat, bude zbičován a nakonec ukřižován. Dokonce mluví o svém vzkříšení. Učedníci už z toho začínají mít obavy a nejenom oni. S Ježíšem často putovaly i některé ženy, většinou manželky některých učedníků, ale také třeba, nazvěme ji „paní Zebedeová“ - matka Jakuba a Jana, zřejmě žena, která neměla daleko od slov k činům. Známe ty ustarané maminky... ta přišla za Ježíšem v touze zajistit svým synům teplé místo a dobrou budoucnost. Jak se v tom my rodiče často poznáváme... Udělali bychom pro své ratolesti, jak se říká první poslední. Vždyť jsme je vyiplali od plínek, byli svědky jejich prvních kroků, prvních slůvek a později i prvních přehmatů, prvních šťastných i nešťastných lásek, hledání a osamostatňování. Jak rádi bychom jim, pokud to aspoň trošku jde, usnadnili život, prošlapali cestičku, provedli životem.

A jak se zdá, Jakub s Janem se ani moc nebrání, asi už na to byli od své matky zvyklí. Konec konců, bylo to pro ně pohodlnější, než aby se sami namáhali. Ustaraná paní Zebedeová tedy vstupuje na scénu. Když Ježíš už potřetí tak divně hovoří o své smrti a utrpení, rozhodne se matka jednat. Možná, že se Ježíš chystá v Jeruzalémě k nějakému veřejnému vystoupení a kdoví, třeba ho i prohlásí tím „židovským králem“! U toho by rozhodně neměli chybět její synové. Proto jde za Ježíšem a skloní se před ním. Ježíš na ní vidí, že jej chce o něco požádat. Proto se jí sám zeptá: „**Co chceš?**“ Krátce, stroze a výstižně, bez velkých emocí. Její odpověď je velmi pohotová a odvážná, skoro až direktivní: „**Ustanov, aby tito dva moji synové měli místo jeden po pravici a druhý po levici ve tvém království.**“ Už si to představuje, to bude pěkné, třeba se pak bude moci pochlubit sousedce jak si kluci polepšili...

Ježíš ale této ženě i jejím synům odpovídá: „**Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já mám pít?**“ Prosím vás tady nejde o degustaci ve vinném sklípku, tady Ježíš hovoří o „kalichu utrpení“, jde o obrazné vyjádření jeho utrpení, které na něj čeká v Jeruzalémě. Nebude to žádný večírek s ochutnávkou vín, Ježíš bude muset vypít hořký kalich, který byl původně určen nám, hříšným lidem. Jakub s Janem odpovídají odhodlaně: „**můžeme**“, podobně odhodlaně odpoví zanedlouho ap. Petr cestou do Getsemane „**Kdyby všichni od tebe odpadli, já nikdy ne! I kdybych měl s tebou umřít, nezapřu tě.**“

Milí přátelé, bratři a sestry, skutečně víme, co chceme pro své děti, když jim prošlapáváme cestičku i tam, kde už by pomalu měli kráčet sami? Opravdu víme co znamená následovat Ježíše Krista? V poslední době si tuto otázku kladu čím dál častěji ve světle posledních událostí v Sýrii, kde právě probíhá novodobá genocida na křesťanech. Opravdu bychom to dokázali povědět jako Petr? Vždyť víme jak to potom dopadlo, nezapřeli bychom také, kdyby nám šlo o život? To je to, nač se ptá Ježíš Jakuba a Jana, když říká: „**můžete pít kalich, který já mám pít?**“ To není akademická debata o křesťanství ve světle jiných filozofií a náboženství, tady jde skutečně o život! V pátek jsme tady měli diakonickou bohoslužbu a bratr farář Kaleta, použil ve svém kázání jeden velmi známý výrok, který někdy možná také používáte: „**Víte, když nejde o život, tak nejde v podstatě o nic.**“ Víte, že je na tom hodně pravdy? Pokud v našem vztahu, který máme s Bohem a v naší osobní víře nejdeme až na dřev, pokud skutečně nejde o život, tak nám uniká samotná podstata...!

Jenže v křesťanské víře jde o život, a dokonce o život věčný!!! Možná jsme teď v pokušení, stejně jako ostatní učedníci, být na Jakuba s Janem a jejich matku trochu rozmrzeli, možná bychom je i s chutí napomenuli za jejich pošetilost. Jenže Pán Ježíš je potom, a nás také, upozorňuje na jednu hlubokou pravdu, která platí v Božím království a která by měla platit i v našem sboru a v naší církvi, zkrátka mezi všemi křesťany: „**Kdo chce být mezi vámi velký, buď**

vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem.“

Jinými slovy Ježíš odpovídá nejen Zebedeovým synům a jejich matce, ale také nám všem asi takto: „*Jestliže chcete jít opravdu za mnou, bude to cesta sebezapření, služby a oběti, nemalujte si vzdušné zámky o zajištěném teplém místěčku v nebi, nebo o tom, kdo bude sedět po Boží pravici a levici, o tom rozhoduje můj Otec Nebeský a ne já,*“ říká Ježíš. To podstatné, co by vás mělo motivovat a zajímat, je to, že Syn člověka přišel, aby sloužil a dal svůj život za nás za všechny, jako výkupné za naše hříchy. Jinými slovy: V nebi nebudou jen nějaká VIP místa pro pár vyvolených, Ježíš přišel na tuto zem jako jeden z nás, aby jako člověk – lidský Syn, mohl místo nás obětovat sám sebe. Tato oběť byla nutná pro naši záchranu, aby co nejvíce lidí mohlo být spaseno. To je radostná zpráva blížících se Velikonoc. Týká se každého z nás, neexistuje žádná protekce ani známosti, dokonce ani naše domnělé záruky. Do Božího království neexistuje předplatné v podobě křestního listu, nebo potvrzení o konfirmaci. Zapláceno už totiž bylo za nás za všechny, Ježíš srovnal naše dluhy, jde jen o to tomu uvěřit, přijmout to a nesnažit se ze svých vlastních selhání a vin nějak vykrotit, vylhat, nebo si myslet, že existuje nějaká jiná snazší cesta. Bible říká: **V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni“** (Sk4;12).

Nezapomeňte - nežádejte po Ježíši nic menšího, než odpuštění, bez kterého nikdo z nás do Božího království nevejde (1J 1;9) !!

Amen.

píseň: 258

přímluvná modlitba + Otče náš

slovo poslání: 1 Jan 5; 9 - 12

požehnání: Juda 24 - 25

píseň: 485